

fast som efter det, der forelaa i forrige Samling. Jeg skal slutte med at udtale, at det vilde glæde mig inderligt, om det var muligt at forstaaene samtlige Statens Indvaanere for en Skat som denne, og navnlig Thyberne, hvem den i særdeleshed vil komme til at falde trykkende paa, da de, som jeg før nævnte, i saa Fald ville komme til at betale Krigsskat to Gange i eet Aar.

Ordf: Naar vi tage under Overveielse Paalæget af en ny Skat som denne, kan den Tanke ikke holdes fjern, især naar man seer hen til den tidligere Skat af lignende Natur, hvorledes den vil stille sig for Thylands Bedkommende. Det kan ikke Andet end staae som klart for Enhver, at denne Skat maa blive dobbelt trykkende netop for Thyland, idet nemlig denne Provinds vil faae to Krigsskatter at erlægge i eet Aar, ganske kort Tid efter hinanden, eftersom Krigsskat vil blive opkrævet to Gange, og den sidste bliver endog høiere end den første. Jeg har meent, at man burde hensele Opmærksomheden paa det Trykkende og Mislige herved, idet jeg har troet, at det ærede Udvalg, som formodentlig vil blive nedsat, vilde tage under Overveielse, hvorvidt Omstændighederne ikke kunde tilstede nogen Lettelse for Thylands Bedkommende, enten i nærværende Lov, med Hensyn til det fulde Beløbs Erlæggelse, eller med Hensyn til det virkelige og factiske Tilsvær af den Sum, som for Thylands Bedkommende vil være at erlægge for det tidligere Aar. Det er ganske vist, at man har anerkjendt, at den forrige Lov ikke for Thylands Bedkommende kunde stee Fyldest, i alt Fald saalænge Thyland ikke havde faaet nogen Krigsstadeserstatning. Nu er vel en Lov bleven vedtagen, hvorefter Thyland har Udfigt til inden ikke lang Tid at kunne faae et Bidrag til Krigsstadeserstatning, et Bidrag, der, efter hvad jeg tidligere har anerkjendt, maa anses som et ganske honorabelt for de Udlæg, der have fundet Sted, og som det var muligt at ramme; men paa den anden Side er der dog et Punkt

i denne Sag, som man ikke faa ganske kan overse, navnlig ved nu at see hen paa Krigsskatten, og det er, at Erstatningsbidraget for Størsteparten kun erlægges i Papirer, der jo i ethvert Tilfælde ville være under fuld Værdi. De to Trediedele af Krigsstadeserstatningen erlægges med kongelige Obligationer, og, dersom der skal være Tale om et forceret Salg, saa kan man ikke regne paa at bringe Mere ud af dem end 88 Rd., det vil altsaa sige, at 12 pCt. ville gaae tabte, og 12 pCt. af det Beløb, som i Obligationer bliver at erlægge i Krigsstadeserstatning, der med et rundt Tal jo beløber sig til 4 Millioner, vil omtrent være 500,000 Rd., som Thyland altsaa i Virkeligheden faaer mindre end det Beløb, som Loven efter Talene synes at give. Dette Beløb, 500,000 Rd., vil, naar man tager Sagen med meget runde Tal, svare til det Meste af det, som Thyland efter den forrige Krigsskatlov vil have at erlægge. Det forekommer mig derfor, at der her for Udvalget kunde være Spørgsmaal om at overveie, om ikke en Udfligning i saa Henseende kunde finde Sted. Jeg skal forøvrigt ikke her indbringe det Spørgsmaal, om der overhovedet eksisterer en Ret til Opkræven af denne Skat, uden en ny Lov, Noget, jeg mener ogsaa bør være en Overveielse underkastet, men hvor jeg naturligtviis ikke tvivler om, at Regjeringen vil handle saaledes, som den mener at kunne forsvare indenfor den strenge Lovligheds Omraade. Jeg har derfor villet henstille til det ærede Thing og eventuelt til Udvalget, at det maatte blive taget under Overveielse, om ikke lignende Lettelser i Krigsskatten som de, der bleve givne i den Lov, der behandlede i forrige Samling, men ikke kom til Ende, kunde blive optagne i denne Lov. Med Hensyn til Enkeltighederne i dette Lovudkast, da kan jeg ikke Andet end beklage, at den Scala, der er optagen deri, er den, som jeg tidligere sammen med flere andre ærede Medlemmer tillod mig at udtale mange Betæneligheder over og forsøgte at stille Endringsforslag til. Jeg vil ogsaa nu henstille, om ikke de Betragtninger, som den Gang gjorde